

Han Feskar-Tines fortæl

Dá me olst og vaks oppljóná
me levde på fattig vis.
Ság aller ælt ægg tá høná,
á smakte 'kje flæsk tá gris.
Dar vanka 'kje felte beta.
Me jore 'kje høge sprett.
Fekk allær ei pota á eta.
Sá ikkje æin mjælkeskvett.

Han far han aula i einá
mæ snøre á gadj á bát.
Va ute mæ glip á teiná
Kábm heimatt i jónávát
Mæn stonná æit varp han jore:
Kábm øve ein dott mæ mært.
Dá va da 'kje idla vore:
Me slapp eta mjøle tørt.

Næl, dá vart dar matabyte.
Kan hænna da læi på kvædl —
Ho mor hængde flæira gryte
oppøve vár grueedl.
Ho seinare mat'n ætla —
No va da dá majen sin børt:
No skudle me hadla vættla
på blánne-supá og mært.

Ja, «svulten han et nákk supá»,
da sa ho áfta, ho mor.
Á mært'n — ei magagrupa —
glæi onne mæ høve og spor.
Men sloje me kasta på donjen
ædl gav da te honn á katt.
So slekte me sjælæ á jonjen
á stakk del i gáttæ att.

Me rodde dæn længe fjor'n
te lanns ætte sælnja-halm.
Á stonná han far á brór'n
va idn ætte bork tá alm.
Før mjøle i masteng-gryta
laut dryast mæ borke-mjøl.
Da æ ikkje bæra sytá
æg hæve dá smakt da sjøl.

Me hadde 'kje kjøbmannsdesjen
á springa te — dá so no.
Te bydn ætte mjøl, á mæ fesjen.
Á ænten sigla æidn ro.
Á da ska de onge veta:
Va stormen og sjudn stygg.
Me hadde 'kje anna á eta
æidn supá tá «spissa bygg».

JOHS. M. L. RYDLAND.

Forfattaren til «Feskar-Ti-
s fortel» — Johs. M. L.
dland — skriv om diktet:
«Diktet, som er skriva på
ims-dialekt, fortel korleis
i gamle hadde det. Det
er fortalt meg av ein ga-
ll Fedje-fiskar ein av dei
ste gongene eg var på
dje (i 1922 eller så). Han
er då over 80 år gamal.

Eg har sett det om til verse
form, men så nær det han
fortalde som mogeleg. Det
kan vera noko for oss krav-
store notids-menneske á ten-
kja over.

Uttrykket «Jonjen» var
vanleg dialektuttrykk i Seim
i den tida diktet fortel om.
Det tyder bordkniv.»

BLADST.